

ÎNCHEIERE

23 august 2023

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție

Completul de judecată, în componența:

Președinte, judecător
judecători

Viorica Puica
Oxana Parfeni
Ion Malanciuc

examinând admisibilitatea recursului declarat de Organizația de Creditare Nebancară „TOTAL LEASING & FINANCE” Societate cu Răspundere Limitată, în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea cu Capital Străin Organizația de Creditare Nebancară „TOTAL LEASING & FINANCE” Societate pe Acțiuni împotriva Societății pe Acțiuni „MOLDASIG”, intervenient accesoriu Cucos Vasile privind încasarea sumei, împotriva deciziei din 02 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La data de 01 iulie 2019, Întreprinderea cu Capital Străin Organizația de Creditare Nebancară „TOTAL LEASING & FINANCE” Societate pe Acțiuni (în continuare ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SA) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății pe Acțiuni „MOLDASIG” (în continuare SA „MOLDASIG”) privind încasarea sumei (f.d. 4-7 vol. I).

În motivarea acțiunii reclamanta a menționat că la 21 ianuarie 2016, între ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SA și Cucos Vasile a fost încheiat un contract de leasing financiar de tip lease-back, operațiune în cadrul căreia o parte transmite unei alte părți dreptul de proprietate asupra unui bun în scopul de a-l lua ulterior în leasing.

Reclamanta a notat că, potrivit contractului de vânzare-cumpărare nr. 21-01/CUC-16 din 21 ianuarie 2016, Cucos Vasile a vândut, iar reclamanta a cumpărat autoturismul de marca xxx, cu numărul de înmatriculare yyy, a/f 2014, numărul caroseriei zzz. La fel, a fost încheiat și contractul de leasing financiar nr.2505L-2016-CUC din 21 ianuarie 2016, în baza căruia ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SA, în calitate de locator, a transmis lui Cucos Vasile în calitate de locatar, în posesiune și folosință temporară, autoturismul nominalizat, iar ultimul s-a obligat să achite prețul bunului în rate de leasing.

Reclamanta a specificat că, la 26 ianuarie 2016, între SA „MOLDASIG”, în calitate de asigurator, Cucos Vasile în calitate de asigurat ÎCS OCN „TOTAL

LEASING & FINANCE” SA în calitate de beneficiar, a fost semnat Acordul adițional nr. 1 la contractul de asigurare a vehiculelor terestre nr. ACA/20151181 din 19 septembrie 2015.

Reclamanta a indicat că, la 12 septembrie 2016, autoturismul în litigiu a fost sustras din posesia lui Cucuș Vasile, pe acest fapt, fiind pornită urmărirea penală. În consecință, organul de urmărire penală a dispus ridicarea tuturor cheilor autoturismului menționat, fiind ridicată o cheie de la Cucuș Vasile cu nr. BJ32-15K601-DD și o cheie de la reprezentantul ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SA cu nr. BJ32-15K601-DC.

Reclamanta a invocat că, la solicitarea organului de urmărire penală, de către Centrul Tehnico-Criminalistic și Expertize Judiciare a fost efectuat Raportul de expertiză nr. 34/12/1-R-505 din 22 septembrie 2016, care a constatat că cele două chei prezentate la examinare, ca aspect, construcție și dimensiuni sunt asemănătoare, însă dantura părții lucrătoare a cheii nr. 1 nu este identică cu dantura părții lucrătoare a cheii nr. 2. Suplimentar SA „DAAC Hermes”, prin răspunsul din 29 septembrie 2016, a comunicat Inspectoratului General al Poliției că în urma expertizei petrecute, cheile prezentate aparțin diferitor automobile anume: cheia nr.1, ridicată de la Cucuș Vasile, aparține automobilului cu VIN codul: zzzz, iar cheia 2, ridicată de la ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SA, aparține automobilului cu VIN codul: xxx.

Reclamanta a remarcat că, prin răspunsurile nr. 431 din 30 ianuarie 2017 și nr. 978 din 06 martie 2017, SA „MOLDASIG” a refuzat achitarea despăgubirii de asigurare, invocând încălcarea prevederilor pct. 11.11, 11.11.5 din condițiile de asigurare auto CASCO, anume neprezentarea de către reclamantă a întregului set de chei, fiind prezentată o cheie ce aparține altui mijloc de transport.

Reclamanta a comunicat că, între timp, i-au devenit cunoscute unele circumstanțe noi, și anume, în anul 2014, SA „MAIB-Leasing” a procurat de la dealerul Land Rover două automobile practic identice, de același model xxx, a/f 2014, cu VIN codurile zzz xxxx, care au fost transmise în leasing unor terțe persoane. Iar, la încheierea prezentului contract de leasing financiar, furnizor al autoturismului a fost SA „MAIB-Leasing”.

Reclamanta a relatat că potrivit adeverinței nr. TC0030798 eliberată de ÎS CRIS „REGISTRU”, mijlocul de transport din litigiu a fost înmatriculat inițial la 18 septembrie 2014, după SA „MAIB-Leasing”, cu eliberarea n/î xxx, ulterior la 25 ianuarie 2016, mijlocul de transport a fost reînregistrat după reclamantă, cu eliberarea n/î xxx. Prin urmare, a existat riscul evident că în timpul vânzării autoturismului, cheile acestuia să fi fost încurcate.

De asemenea, reclamanta a precizat că, prin actul de constatare a faptelor nr. 02 din 15 martie 2019, întocmit de către executorul judecătoresc Pașa Nicolae, s-a constatat că o cheie de la autoturismul cu seria nr.BJ32-15K601-DD, 5E0U40437 se află în prezent în posesia SA „MAIB-Leasing” și se poate observa pe brelocul cheii inscripția „Range Rover Evoque”, fapt ce ar fi putut duce ușor în eroare, or, vizual cheile sunt identice ca aspect, construcție și dimensiuni.

Reclamanta a susținut că, având în vedere că a fost stabilit locul aflării cheii cu seria nr.BJ32-15K601-DD 5E0U40437, care cu siguranță aparține autoturismului în litigiu, nu i se poate imputa încălcarea condițiilor de asigurare, or la momentul ridicării cheii, acesta considera că deține cheia potrivită. Respectiv, la

16 aprilie 2019 a expediat în adresa pârâtei notificarea prealabilă solicitând întreprinderea tuturor măsurilor în vederea ridicării cheii de la SA „MAIB-Leasing” în termen de 7 zile din momentul recepționării notificării și achitarea despăgubirii de asigurare în mărime de 38097 euro, în termen de 30 zile calendaristice din momentul ridicării cheii.

La data de 03 februarie 2021, ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SA a depus cerere de concretizare a acțiunii, solicitând încasarea de la SA „MOLDASIG” a despăgubirii de asigurare în mărime de 38097 euro, a dobânzii de întârziere în mărime de 8576,63 euro, precum și a cheltuielilor de judecată în sumă totală de 28753,60 lei (f.d. 140 vol. I).

Prin încheierea protocolară din 20 ianuarie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, Cucuș Vasile, a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu (f.d.75 vol. I).

Prin hotărârea din 06 septembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SA împotriva SA „MOLDASIG”, intervenient accesoriu Cucuș Vasile, privind încasarea despăgubirii și a taxei de stat. S-a admis cererea SA „MOLDASIG” privind declararea probei ca fiind false. În conformitate cu art.227 Cod de procedură civilă, s-a declarat falsă proba înscrisului – Acord adițional din 26 ianuarie 2016, la Contractul de asigurare a mijloacelor de transport nr. ACA/2015-1181 din 19 septembrie 2015, semnat de SA „MOLDASIG”, ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SA și Cucuș Vasile (f.d. 164, 167-173 vol. I).

La 09 septembrie 2021, ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SA, în interiorul termenului prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă, a declarat apel împotriva hotărârii din 06 septembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (f.d. 166 vol. I).

La 04 octombrie 2022, ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SA a depus cerere privind înlocuirea părții cu succesorul ei în drepturi (f.d. 226 vol. I).

Prin încheierea protocolară din 02 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău, s-a înlocuit ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SA cu succesorul în drepturi și obligații ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SRL (f.d. 230 vol. I).

Prin decizia din 02 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de ÎCS OCN „Total Leasing & Finance” SRL, ca neîntemeiat. S-a menținut hotărârea din 06 septembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (f.d. 231 vol. I).

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că prima instanță a dispus declararea ca fiind falsă a probei, iar în legătură cu aceste motive s-a respins acțiunea, stabilindu-se că între SA „MOLDASIG”, ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SA și Cucuș Vasile nu se atestă raporturi contractuale.

Instanța de apel a menționat că ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SRL pretinde că proba menționată nu poate fi declarată ca fiind falsă doar pe motivul că nu a fost identificată, precum și susține că din acțiunile SA „MOLDASIG”, prin deschiderea dosarului de daune, examinarea cazului asigurat, efectuarea cercetărilor, interpelărilor, oferirea răspunsurilor, asiguratorul a recunoscut raporturile contractuale dintre părți.

Instanța de apel a subliniat că potrivit art. 139 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească nu poate considera dovedit un fapt adevărat numai prin copia de pe document, dacă originalul este pierdut, iar copiile de pe el prezentate de părți nu sînt identice, rămînînd imposibilă determinarea prin intermediul altor probe a adevăratului cuprins al originalului.

Astfel, instanța de apel a stabilit că reclamanta la acțiunea depusă a anexat copia Acordului adițional din 26 ianuarie 2016, autentificată de către reprezentantul societății reclamante. Însă, în prima instanță și în instanța de apel reprezentantul ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SRL a declarat că nu deține originalul acestui înscris, invocând că o copie al acestuia ce i-a fost înmănat lui Cucoș Vasile se afla în automobilul sustras, o copie fiind la asiguratorul care are obligațiunea de a păstra actul în original, însă nu-l prezintă întru evitarea răspunderii contractuale.

În aceste condiții, instanța de apel a apreciat ca fiind declarative alegațiile cu privire la faptul că asiguratorul ar deține originalul înscrisului respectiv, în condițiile în care careva probe nu au fost administrate în acest sens.

Concomitent, instanța de apel a notat că potrivit pct. 6 al Acordului adițional din 26 ianuarie 2016, prezentul acord este perfectat în limba de stat, în două exemplare, câte unul pentru fiecare parte, ce au aceeași valoare juridică. Astfel, prin acceptarea respectivei dispoziții contractuale, părțile au admis doar existența a două acorduri în original, câte unul pentru fiecare parte contractantă, fapta dată fiind contradictorie naturii juridice a acordului specificat, în condițiile în care acordul respectiv este un act multilateral, fiind încheiat între trei părți.

Instanța de apel a mai stabilit că, potrivit modificărilor realizate prin Acordul nominalizat, părțile au convenit modificarea numărului de înmatriculare a mijlocului de transport în litigiu din xxx în yyy și actualizată lista persoanelor admise spre conducerea mijlocului de transport: Cucoș Vasile, Cucoș Zinovia și Morărescu Vasile. Însă, alte modificări, care s-ar referi la potențiale cesiuni și subrogări a părților în drepturile și obligațiile contractului încheiat inițial nu au fost realizate, ceea ce denotă asupra faptului că actul inițial, urma să fie încheiat între aceleași părți.

În aceasta ordine de idei, instanța de apel a subliniat că din conținutul actelor cauzei nu rezultă că au fost administrate careva probe de către părți cu privire la încheierea dintre aceleași părți al actului primar, ce ar confirma că aceleași părți, indicate a fi semnatare a Acordului adițional, ar fi semnat contractul de asigurare a mijloacelor de transport din 19 septembrie 2015, or, la materialele cauzei fiind administrat doar un acord de asigurare încheiat între SA „MOLDASIG” și SA „MAIB Leasing”.

De asemenea, instanța de apel a reținut ca fiind justificate concluziile primei instanțe, precum că contractul de asigurare prin natura sa are un caracter oneros, astfel, întru demonstrarea încheierii unui acord de asigurare, părțile urmau să administreze proba achitării primei de asigurare de către beneficiarul asigurării.

Instanța de apel a respins argumentele apelantei cu privire la faptul că instanța de fond nu a respectat procedura privind declararea probei ca fiind false în temeiul art. 227 Cod de procedură civilă, or, instanța nu are obligația de a clarifica circumstanțele în care proba respectivă a fost falsificată, în condițiile în care apelantul a prezentat un înscris, certificându-l pe propria răspundere ca fiind original deși nu deține acest înscris în original, iar SA „MOLDASIG” a prezentat la

materialele cauzei o copie al actului menționat care nu este identică cu cel prezentat de către apelantă.

De asemenea, instanța de apel a considerat ca fiind neîntemeiate argumentele apelantei precum că SA „MOLDASIG”, prin acțiunile sale a recunoscut raportul juridic dintre părți, or, potrivit actelor cauzei se atestă că în privința aceluiași autovehicul anterior a fost încheiat contractul de asigurare CASCO nr. 1A din 01 iunie 2015 între SA „MOLDASIG”, în calitate de asigurator și SA „MAIB Leasing” în calitate de beneficiar al asigurării, iar în temeiul contractului respectiv a fost eliberată polița privind asigurarea autovehiculelor, prin care în calitate de persoană asigurată figurează Sahatcaia Iana.

Instanța de apel a conchis că este întemeiată concluzia primei instanțe cu referire la Acordul adițional, or, la caz nu a fost prezentat originalul acestuia, nefiind posibilă stabilirea locului de aflare al acestuia, a fost stabilită inadvertența dintre numărul de exemplare originale întocmite și numărul părților contractante, iar încheierea acordului de modificare a contractului a avut loc de către alți subiecți decât părțile contractante, precum și nu a fost prezentată de către părți dovada privind executarea contractului de asigurare, ceea ce denotă asupra inexistenței unui astfel raport de asigurare dintre părțile în prezenta cauză și respectiv netemeinicia acțiunii ÎCS OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SRL.

La 02 februarie 2023, OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului și casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii sau remiterea cauzei la rejudecare (f.d. 2-13 vol. II).

În motivarea recursului, suplimentar celor indicate în cererea de chemare în judecată, recurenta a menționat că consideră soluțiile adoptate de instanțele inferioare ca fiind absolut neîntemeiate și pasibile de a fi casate, din motivul aplicării eronate a normelor de drept material și procedural, nefiind elucidate toate circumstanțele de fapt și de drept importante pentru soluționarea cauzei.

Recurenta a invocat că art. 227 Cod de procedură civilă, nu trebuia să fie aplicat litigiului dedus judecării, a fost aplicată eronat, or, falsificarea unei probe presupune depistarea persoanelor care au comis falsul, modalitatea de falsificare, perioada falsificării și alte circumstanțe importante. La caz, instanța doar a declarat proba falsă din simplul motiv că originalul s-a pierdut.

Recurenta a subliniat că SA „MOLDASIG”, a recunoscut raporturile juridice ce reies din Acordul adițional, prin primirea cererii de achitare a despăgubirii de asigurare, a deschis dosar de daune, a efectuat cercetări, analiză, expertiză, interpelări și a oferit două răspunsuri de refuz. Prin urmare a recunoscut ferm calitatea de asigurat a lui Cucuș Vasile, și calitatea de beneficiar al asigurării a recurentei.

Totodată, recurenta a relevat că instanța de apel eronat a concluzionat că nu a fost prezentată dovada achitării plății pentru contractul de asigurare de către Cucuș Vasile. Or, acest fapt este irelevant, din motiv că nu a fost încheiat un contract de asigurare nou, dar s-au modificat anumite clauze a contractului vechi, care a rămas în continuare valabil.

OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SRL a observat că la materialele dosarului, este anexat un pachet de documente autentificat de către juristul SA

„MOLDASIG”, din care se deduce recunoașterea în totalitate a autenticității și legitimității contractului de asigurare și respectiv a Acordului adițional, dar, s-a refuzat achitarea despăgubirii din motivul încălcării prevederilor contractului.

Recurenta a afirmat că este cert că, autoturismul în litigiu era asigurat la momentul furtului, Cucuș Vasile avea calitatea de asigurat, iar OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SRL avea calitatea de beneficiar al asigurării, fapt confirmat de intimată prin actele anexate.

Recurenta susține că legislația prevede expres situația în care înscrisul urmează a fi prezentat în original ca urmare a consumării acestuia în urma pronunțării hotărârii, însă la caz acordul adițional nu se consumă, or, acesta produce efecte pentru un anumit termen expres prevăzut.

De asemenea, a precizat că este de obligația intimății, în calitate de asigurator să păstreze toate actele în original și nu este exclus că, în arhivă se păstrează acordul adițional în original, însă, intenționat nu este prezentat pentru a evita răspunderea contractuală.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 02 noiembrie 2022.

La 22 ianuarie 2023, în adresa recurenteii a fost expediată copia deciziei motivate, fapt confirmat prin scrisoarea de expediere a actului judecătoresc (f.d. 242 vol. I), însă date despre recepționarea acesteia de către recurentă la materialele cauzei nu se regăsesc.

Astfel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că, recursul declarat de OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SRL, la 02 februarie 2023, se consideră depus în termenul stabilit de lege.

La 21 martie 2023, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa SA „MOLDASIG” și a lui Cucuș Vasile copia cererii de recurs, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire, anexată la materialele dosarului (f.d. 19 vol. II).

Respectiv, la data de 03 mai 2023, SA „MOLDASIG”, reprezentată de avocatul Cucu Viorel, a depus referință la recursul declarat de OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SRL, solicitând declararea acestuia ca fiind inadmisibil (f.d.24-30 vol. II).

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că, examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurenței cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei contestate or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de OCN „TOTAL LEASING & FINANCE” SRL, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Organizația de Creditare Nebancară „TOTAL LEASING & FINANCE” Societate cu Răspundere Limitată.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Viorica Puica

judecători

Oxana Parfeni

Ion Malanciuc